

Arrest

nr. 283 796 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, in het bijzijn van de ouders en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters moeder, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben dient samen met haar partner, die van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine is een verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 2018.

1.2. Verzoekster en haar tweelingbroer werden op 24 maart 2021 in Antwerpen geboren en verklaren van Palestijnse afkomst te zijn.

1.3. Aan verzoeksters moeder werd door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Aan verzoeksters vader, werd de vluchtelingenstatus toegekend door verwerende partij.

1.5. Op 27 januari 2022 en 14 juli 2022 wordt verzoeksters vader gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van verzoeksters advocaat.

1.3. Op 29 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je van Palestijnse origine en geboren op 24 maart 2021 te Antwerpen, België. Je hebt een tweelingbroer R. (CG 18/190025A en OV 8.715.934). Jouw ouders zijn B. B. (CG 18/19709 en OV 8.715.950) en I. A. N. H. (CG 18/19707 en OV 8.715.934). Je werd niet geregistreerd bij UNRWA en deed omwille van het feit dat je buiten UNRWA mandaatgebied geboren werd, ook nooit beroep op bijstand van UNRWA. Je vader, van Palestijnse origine en geregistreerd als vluchteling bij UNRWA verliet in 2011 de Gazastrook omwille van problemen met Hamas. Hij verliet de Gazastrook en vestigde zich in Turkije. Jouw moeder heeft de Marokkaanse nationaliteit. Jouw ouders leerde elkaar online kennen. Jouw moeder vroeg toestemming aan haar familie om met je vader te huwen. Haar familie stond dit niet toe waarop jouw moeder op eigen initiatief Marokko verliet, naar Turkije reisde en er met je vader een religieus huwelijk aanging. Daar je moeder zonder toestemming van haar familie in het huwelijk trad, vreest ze het slachtoffer van eerwraak te worden vanwege haar familie. Je ouders vestigden zich in Istanboel. Op 26 juni 2014 werd je zus M. (CG 18/19104 en OV 8.715.950) in Turkije geboren.

Jouw familie slaagde erin een tijdelijke verblijfsvergunning ('Kimlik') te hebben bekomen doch deze zou niet zijn verlengd. Nadat jouw familie een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgevaardigd door de Turkse autoriteiten, besloten zij omstreeks 2017 Turkije te verlaten. Deze beslissing was eveneens ingegeven door een bericht van een vriendin van jouw moeder, K., dat een familielid van jouw moeder naar Turkije zou zijn afgereisd om haar te zoeken.

Op 8 mei 2017 werden de vingerafdrukken van jouw familieleden en aldus een verzoek om internationale bescherming geregistreerd te Leros, Griekenland. Op 12 januari 2018 werd je broer H. (CGVS 18/19104C en OV 8.715.950) in Griekenland geboren.

De moeilijke leefomstandigheden in Griekenland, de vrees dat mogelijks een familielid van jouw moeder vanuit Turkije in de vluchtelingenstroom mee naar Griekenland zou zijn gereisd, alsook nieuwe bedreigingen in Griekenland op de telefoon van jouw vader, deden jouw familie besluiten om Griekenland te verlaten.

Op illegale wijze reisden jullie via Duitsland en Nederland naar België. Op 5 oktober 2018 diende jouw ouders in hun alsook in naam van jou en je broers en zussen een verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 maart 2021 werden jij en je tweelingbroer R. (CG 18/190025A en OV 8.715.934) geboren in Antwerpen.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming werden de volgende documenten neergelegd: een originele Belgische geboorteakte, een originele verklaring van afstand van de Marokkaanse nationaliteit door jouw moeder ten overstaan het Marokkaanse consulaat dd. 4/03/2022, een origineel attest van de Palestijnse missie van bij de EU, België en Luxemburg waarin jouw Palestijnse nationaliteit wordt bevestigd en tenslotte een religieuze huwelijksakte van jouw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat je géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden en dat je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat op basis van de verklaringen van jouw ouders alsook volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, je de jure over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Uit de verklaringen van jouw ouders blijkt dat zij enkel een religieus huwelijk hebben afgesloten en dat hun huwelijksband nergens wettelijk werd geregistreerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/19707, p. 7-8). Jouw ouders zouden ook nooit hebben overwogen, laat staan hebben getracht, om hun huwelijk te laten registreren bij de Marokkaanse autoriteiten, waardoor het huwelijk vanuit Marokkaans juridisch oogpunt niet bestaande is. Jouw ouders laten ook na enig begin van bewijs voor te leggen waaruit kan worden opgemaakt dat het juridische verwantschap tussen jou, jouw broers en zussen en jouw vader, vanuit het oogpunt van de Marokkaanse wetgeving is bewezen zoals nochtans mogelijk is op basis van het bestaande religieus huwelijk conform artikel 156 van de nieuwe familiewet.

Ofschoon jouw ouders bewust er voor hebben gekozen om hun huwelijk noch afstamming ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten juridisch vast te leggen, beroept jouw moeders zich wel op een mogelijkheid die de Marokkaanse nationaliteitswetgeving voorziet, om in hoofde van haar kinderen afstand te doen van de Marokkaanse nationaliteit waar ze op basis van de afstamming van een Marokkaanse moeder recht op hebben (zie administratief dossier code de la Nationalité Marocaine, Version consolidée en date du 26 octobre 2011 art. 19, 5°, par 3). Op 4 maart 2022 legde jouw moeder immers ten overstaan van het Marokkaanse consulaat een verklaring af, afstand te hebben gedaan van overdracht van de Marokkaanse nationaliteit aan haar kinderen. Bijgevolg zou jij de Palestijnse nationaliteit verwerven via jouw vader.

*Uit betreffend wetsartikel blijkt evenwel dat dit mogelijk is in geval het een **gemengd huwelijk** betreft, hetgeen in casu niet aan de orde is, gezien er de facto geen sprake is van een wettelijk huwelijk, zoals zowel jouw vader als moeder aangeven. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat conform de Marokkaanse wetgeving, buitenechtelijke kinderen, waarvan de juridische band met de vader niet kan worden of niet wordt aangetoond zoals in casu het geval is, sowieso altijd als de biologische kinderen van de moeder zullen worden beschouwd. De afstamming van moederszijde tussen een kind en zijn/haar ongehuwde moeder wordt bewezen door de geboorteaangifte. Blijkt voorts dat, hoewel deze verwantschap wordt bestempeld als natuurlijke afstamming, ze aan de moeder wel alle rechten en plichten van de wettige afstamming toekent. Eén van de rechten betreft het recht om de nationaliteit over te dragen (overeenkomstig de bepalingen van het nationaliteitswetboek).*

*Conform de wijzigingen in het wetboek van nationaliteit, d.d. 2007, kunnen Marokkaanse vrouwen nu **automatisch** de Marokkaanse nationaliteit overdragen op hun kind(eren). De informatie toont tot slot ook aan dat ook 'het kind uit een ongeldig gemengd huwelijk (omdat de echtgenoot geen moslim is of in dit geval het huwelijk in het buitenland niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van het familiewetboek) de oorspronkelijke Marokkaanse nationaliteit via zijn/haar moeder verwerft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).*

De door jou neergelegde verklaring van jouw moeder ten overstaan van het Marokkaanse consulaat waarin zij verklaart de Marokkaanse nationaliteit niet aan haar kinderen te willen doorgeven, doch wel de Palestijnse nationaliteit van jullie vader, betreft niet meer dan een verklaring. Gezien werd afgezien van registratie van afstamming noch van huwelijk, kan jouw moeder zich niet zondermeer op art. 19, 5°, par 3 van de Marokkaanse nationaliteitswetgeving beroepen. Daarnaast dient in concerto te worden vastgesteld dat uit de door jouw moeder neergelegde verklaring van afstand van de nationaliteit, niet kan worden opgemaakt welk gevolg de Marokkaanse autoriteiten aan deze verklaring hebben gegeven. Haar gevraagd, via een verzoek om inlichtingen dd. 1/4/2022 om een bewijs voor te leggen waarin de Marokkaanse autoriteiten de afstand van de Marokkaanse nationaliteit van haar kinderen zouden bevestigen, laat uw advocaat per schrijven dd. 22/04/2022 weten dat een dergelijk bewijs niet kan worden voorgelegd. Voorts wordt in de e-mail bevestigd dat de kinderen recht hebben op de Marokkaanse nationaliteit.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat jouw naam zelfs niet vermeld staat op betreffende verklaring gezien je op dat moment nog niet geboren was.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden geconcludeerd dat jouw vrees in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko.

In verband met de vrees die jouw moeder en vader aanhaalde dat niet allen zij maar ook de kinderen, dus ook jij, het slachtoffer dreigen te worden van eerwraak (CGVS dd.14/07/2022, p. 5; CGVS 18/19709, p. 16), kan er worden verwezen naar de beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die er werd genomen in hoofde van jouw moeder B. B. (CG 18/19709 en OV 8.715.950).

"Dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

U roept in dat u dreigt het slachtoffer te worden van eerwraak door uw familie omdat u zonder hun toestemming Marokko heeft verlaten om een huwelijk aan te gaan in Turkije. U stelt dan ook voorop hun eer dermate te hebben geschonden, dat ze u bij terugkeer naar Marokko om het leven zullen brengen.

Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat u niet overtuigt het slachtoffer van eerwraak te worden vanwege uw familie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het zeer frappant is dat, ofschoon u reeds in 2013 vanuit Marokko naar Turkije vertrok om er te huwen met IMAD Ahmed, u pas in 2017 de eerste berichten heeft ontvangen dat uw familie naar u op zoek zou zijn gegaan. U stelt immers - afgezien van enkele berichten op de avond van uw vertrek -, slechts in 2017 via uw vriendin Khadiya te hebben vernomen dat uw broer zou zijn afgereisd naar Turkije om u te zoeken. Dit is opmerkelijk daar uw familie al veel eerder kon vermoeden dat u naar Turkije was vertrokken. U had hen immers over uw huwelijksplannen in Turkije geïnformeerd in de hoop dat zij u zouden steunen (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat na uw vertrek uw vriendin K. slechts eenmalig door uw familie zou zijn benaderd. Zij zou hebben aangegeven niets met uw vertrek te maken te hebben, waarop zij haar met rust zouden hebben gelaten (CGVS, p. 15). U vernam van K. ook geen ander nieuws met betrekking tot de inspanningen van uw familie om u op te sporen. Dat uw familie slechts vier jaar na uw vertrek uit Marokko de eerste stappen zou hebben ondernomen u te vinden, maakt uw vooropgestelde vrees slachtoffer te worden van eerwraak weinig overtuigend.

Behalve dat het tot 2017 zou hebben geduurd vooraleer uw familie stappen zou hebben ondernomen om u te gaan zoeken, dient ook uw handelen te worden uitgelicht. Ten eerste stelt zich de vraag waarom u en Ahmed al die tijd, zijnde van augustus 2013 tot en met mei 2017, in Turkije zijn gebleven. Daar u wist dat uw familie zou kunnen vermoeden dat u in Turkije verbleef, roept het feit dat jullie niet eerder het land verlieten om in volledige anonimiteit en in een ander land uw leven voort te zetten, vragen op met betrekking tot de ernst van de door ingeroepen vrees.

Met betrekking tot de dreigementen die u zou hebben ontvangen in Griekenland kunnen de volgende kanttekeningen worden gemaakt. U legt in dit verband afdrukken neer van telefonische bedreigingen die uw partner zou hebben ontvangen. Allereerst kan de authenticiteit van deze dreigementen niet worden achterhaald. U stelt voorop te vermoeden dat deze afkomstig zijn van uw broer, maar dat betreft slechts een vermoeden (CGVS, p. 11). Hoe uw broer aan het telefoonnummer van uw partner zou zijn geraakt, is u evenmin duidelijk. U vermoedt dat uw broer dit via de Facebookaccount van uw partner heeft achterhaald. U had immers in 2013 aan uw broer voorgesteld om met uw destijds toekomstige partner, via Facebook te spreken. Dat uw broer pas na 5 jaar via Facebook dan het telefoonnummer van uw broer zou hebben kunnen achterhalen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Hoe het ook zij, er dient te worden geconstateerd dat u geen klacht heeft ingediend bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de dreigementen. U stelt in dit verband dat deze klachten toch niet serieus zouden worden genomen (CGVS, p. 15). Dat u hier zondermeer van uit bent gegaan terwijl u tevens vreesde dat uw broer reeds met de vluchtelingenstroom tot in Griekenland zou zijn geraakt om u iets aan te doen, ondermijnt eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees vanwege uw familie.

Ook dient te worden vermeld dat gezien u vermoedt dat uw broer via de Facebookpagina van uw partner aan zijn telefoonnummer zou zijn geraakt, het hoogst opmerkelijk is dat uw partner betreffende Facebookaccount dan nog gebruikt(e). Uw partner beweerde een nieuwe Facebookaccount te hebben aangemaakt na zijn vertrek uit de Gazastrook, waardoor kan worden aangenomen dat op basis van de huidige account uw broer de telefoongegevens zou hebben bekomen. Deze vaststelling is des te relevant daar op betreffende account met naam en toenaam staat vermeld waar uw partner thans verblijft, zijnde te Borsbeek. U dan ook gevraagd waarom uw partner in dit verband niet meer voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd en bepaalde gegevens niet openbaar maakte op zijn Facebook, repliceert u enkel dat hij zou

hebben aangegeven in Antwerpen te wonen (CGVS, p. 15). Gezien u de Facebookaccount van uw man kent, u 'liked' immers berichten van hem en visa versa, kan worden verondersteld dat u op de hoogte was van het feit dat uw woonplaats publiek stond vermeld. Dat u noch uw echtgenote niet meer voorzichtigheid aan de dag hebben gelegd, gezien de door u opgeworpen mogelijkheid dat uw broer vanuit Turkije naar Europa zou zijn afgereisd om jullie op te sporen, ondermijnt op ernstige wijze de door vooropgestelde vrees slachtoffer te worden van eerwraak.

Verder dient te worden aangestipt dat naast de dreigementen, waarvan u slechts vermoed dat deze van uw broer afkomstig zouden zijn, inmiddels dateren van 4 jaar geleden. U kan geen andere of meer recente elementen aanhalen die er op wijzen dat uw familie u zou willen ombrengen teneinde de eer van de familie te zuiveren. U kan dan ook niet overtuigen dat u het slachtoffer dreigt te worden van eerwraak.

In het verlengde van bovenstaande redenering dient voorts te worden opgemerkt dat uw vooropgestelde vrees om in Marokko niet over een familiaal netwerk te beschikken, niet kan worden weerhouden (CGVS, p. 15). Nu uw vrees ten aanzien van Marokko niet werd weerhouden kan bezwaarlijk worden ingezien waarom u uw huwelijk alsook uw kinderen niet zou laten inschrijven in de Marokkaanse burgerlijke stand. U haalt dan ook geen valide elementen aan waaruit zou blijken dat u uw familieleden niet verder in Marokko zou kunnen uitbouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in dit verband bewust geen stappen heeft ondernomen. U beroept zich op de problemen met uw familie die evenwel niet als geloofwaardig kunnen worden weerhouden. U zou daarnaast ook geen enkele link met Marokko willen hebben daar het land u nooit heeft verdedigd of geholpen, zo stelt u (CGVS, p. 11). De verklaringen van uw echtgenoot dat hij als Gazaan nooit Marokko zou mogen inreizen - want dat stond op een facebookpagina "Palestijnen in België" vermeld - kan evenmin als valide verklaring worden weerhouden voor de niet-registratie van jullie huwelijk in Marokko. Waar u zou inroepen problemen te ervaren in Marokko daar u in geval van een terugkeer naar Marokko als een 'alleenstaande moeder' zal worden beschouwd, dient dan ook te worden opgemerkt dat het hier een situatie betreft die het gevolg is van een bewust nalaten stappen te ondernemen uw huwelijk te laten erkennen door de Marokkaanse autoriteiten zonder hiervoor een gegronde reden aan te halen.

Tenslotte haalt u aan dat u uw kinderen een betere toekomst wilt geven. Een toekomst die ze toelaat om te studeren en te werken in een maatschappij die voor hen open staat. Deze argumenten hebben geen betrekking op uw eigen vrees voor vervolging. Hoe dan ook kan dit aspect geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming, nu dit evenmin verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie noch kan gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). In dit verband dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw zoon I. H. (CG 18/19104C en OV 8.715.950), uw dochter I. M. (CG 18/19104 en OV 8.715.950), én de tweeling I. L. (CG 18/90025/ B en OV 8.715.934) en I. R. (CGVS 18/190025A - OV 8.715.934) eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS.

Rekening met het geheel van bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat deze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie. De kopie van de eerste pagina van uw Marokkaans paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen uw identiteit, gezinssamenstelling en uw verblijf in Turkije. Geen van deze elementen worden door het CGVS betwist. De attesten van UNHCR bevestigen louter uw intentie om een verzoek om internationale bescherming in Turkije aan te vragen. U stelt voorts dat Turkije dat verantwoordelijk was voor uw verzoek, uw dossier zou hebben afgesloten (CGVS, p. 7). Voor wat betreft de verklaring aangaande het behoud van de nationaliteit van de vader aangaande uw kinderen, dient te worden opgemerkt dat dit aspect geen uitstaans heeft met uw individuele vrees. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit betreffend document niet kan worden opgemaakt welk gevolg de Marokkaanse autoriteiten aan deze verklaring hebben gegeven. U gevraagd, via een verzoek om inlichtingen dd. 1/4/2022, om een bewijs voor te leggen waarin de Marokkaanse autoriteiten de afstand van de Marokkaanse nationaliteit van uw kinderen zouden bevestigen, laat uw advocaat per schrijven dd. 22/04/2022 weten dat een dergelijk bewijs niet kan worden voorgelegd. Voorts wordt in de e-mail bevestigd dat de kinderen recht hebben op de Marokkaanse nationaliteit. In verband met de afgedrukte telefonische bedreigingen dient andermaal te worden vermeld dat de authenticiteit van betreffende berichten niet kan worden geverifieerd. Evenmin kan worden achterhaald vanaf welke

telefoon deze werden verstuurd en betreft het slechts een vermoeden dat deze berichten afkomstig zouden zijn van uw broer. Op basis van betreffende bedreigingen kan dan ook niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar de socio-economische situatie in Marokko, alsook het feit dat jij en jouw broers en zussen geen band zouden hebben met Marokko, geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie noch kan gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Aldus is dit motief geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Te meer er op geen enkele manier wordt aangetoond dat je als Marokkaanse onderdaan niet van deze diensten zou kunnen genieten.

De door jouw neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander licht te doen schijnen op bovenstaande appreciatie. Jouw originele Belgische geboorteakte, de originele Turkse religieuze huwelijksakte van jouw ouders bevestigen je identiteit en je afstamming. In verband met de verklaring van jouw moeder ten overstaan van het Marokkaanse consulaat, aangaande de afstand van de Marokkaanse nationaliteit ten voordele van de Palestijnse nationaliteit van uw vader kan worden verwezen naar motivering in supra. Wat betreft het origineel attest van de Palestijnse missie van bij de EU, België en Luxemburg waarin jouw Palestijnse nationaliteit wordt bevestigd, dient te worden opgemerkt dat het CGVS jouw Palestijnse herkomst niet betwist doch dat zoals blijkt in supra je daarnaast de jure ook over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van jouw moeder B. B. (CG 18/19709 en OV 8.715.950), jouw broer I. H. (CG 18/19104C en OV 8.715.950), jouw zus I. M. (CG 18/19104 en OV 8.715.950) en broer I. R. (CG 18/90025A en OV 8.715.934) eveneens een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Jouw vader I. A. (CG18/19707 - OV 83715.934) werd erkend als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat jou betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat jou vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de beslissing van verwerende partij genomen ten aanzien van haar kind.

Aangaande de nationaliteit van L. wijst verzoekster er op dat haar kind werd geboren op 24 maart 2021 in Antwerpen, dat niet ter discussie gesteld wordt dat haar vader van Palestijnse origine is en dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat verzoekster en de heer I.A.N.H. een louter religieus en geen wettelijk huwelijk aangingen. Waar verwerende partij naar artikel 156 van de Marokkaanse familiewet verwijst, citeert zij deze bepaling en werpt op dat dit artikel handelt over de vaststelling van de vaderschapsband buiten het huwelijk en dat hieruit blijkt dat het mogelijk is om onder een hele reeks zeer strikte voorwaarden toch het vaderschap van een man vast te stellen en dit ondanks het feit dat die man

niet gehuwd is met de moeder in kwestie. Verder wordt in diezelfde familiewet voorzien dat de afstamming van dit soort bastaardkinderen moet gebeuren binnen 30 dagen na de geboorte. Verzoekster stelt dat deze voorwaarden duidelijk niet voldaan zijn *in casu* nu niet alleen het huwelijk werd afgekeurd door de familie van verzoekster maar ook L. werd verwekt nadat haar ouders religieus in het huwelijk traden tegen de zin van de familie van verzoekster en dat de kinderen nu ondertussen ook ruim 1 jaar oud zijn. Zij betoogt dat in het onmogelijke geval dat het vaderschap van de heer I.A.N.H. toch via dit artikel kan worden vastgesteld naar Marokkaans recht, uit dit wetsartikel nog niet kan worden afgeleid dat L. de drager zou zijn van de Marokkaanse nationaliteit. Verzoekster meent dat verwerende partij niet verduidelijkt op welke basis haar kind dan wel de drager zouden zijn van de Marokkaanse nationaliteit, laat staan dat zij zou hebben nagegaan of Marokko de dubbele nationaliteit toelaat voor kinderen zoals L.. Verzoekster blijft er van overtuigd dat géén van haar kinderen drager is van de Marokkaanse nationaliteit maar wel van de Palestijnse en stelt dat dit de boodschap is die zij steeds heeft ontvangen van de Marokkaanse autoriteiten in België.

Aangaande de eerwraak stelt verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van het feit dat zij haar familie ten schande maakte door alsnog, tegen hun uitdrukkelijke wens, naar Turkije te gaan om daar in het huwelijk te treden met I.A.N.H.. Zij stelt dat na hun huwelijk het koppel bewust in Turkije bleef in precare financiële en verblijfsomstandigheden omdat verzoekster wist dat haar familie het huwelijk niet accepteerde en zij daardoor niet meer welkom was thuis. Ze wist hoe haar familie denkt over dergelijke zaken en vermoedde dan ook niet meer veilig te zijn in Marokko. Waar het koppel meende wel veilig te zijn in Turkije aangezien verzoeksters familie daar niet over een uitgebreid netwerk beschikt, bleek enkele jaren later dat dit niet geval was. Toen zij nog in Turkije verbleef vernam verzoekster in 2017 via een vriendin dat familie van haar was afgereisd naar Turkije om haar te zoeken en zich te wreken. Zij wijst er op dat hun situatie nu anders was aangezien er een kindje was dat rekende op hen voor veiligheid en geborgenheid. Toen zij een bevel om het grondgebied te verlaten kregen, besloten zij dan ook door te reizen naar Griekenland maar ook daar bereikten de dreigementen hen. Verzoekster stelt dat I.A.N.H. werd gecontacteerd door de familie van verzoekster en dat het haar een raadsel is hoe haar familie aan zijn contactgegevens kwam. Zij vermoedt dat zij dit te weten kwamen via facebook en stelt dat het onbezonnen was van haar echtgenoot om dergelijke informatie gewoon online te zetten.

Aangaande de algemene situatie van kinderen zoals L., stelt verzoekster dat deze kinderen in Marokko gediscrimineerd worden en citeert uit <https://news.trust.org/item/20150402163534-qousp/>. Zij stelt verder dat ook verzoekster zelf het hard te verduren zal krijgen en citeert “....” (chapter 2 en chapter 3 uit <https://www.moroccanchildrenslust.org/wp-content/uploads/2020/08/Berwick-2017-Single-Mothers-in-Morocco-Social-Stigma-and-Struggle-for-Identity.pdf>).

Verzoekster vraagt de Raad de bestreden beslissing te hervormen en haar zoon de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en ondergeschikt hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de bijb aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit

verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, BS 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoekende partij om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, op basis van de verklaringen van de ouders van verzoekende partij en volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving dat verzoekende partij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. In essentie wordt gemotiveerd dat verzoeksters ouders enkel een religieus huwelijk hebben aangegaan en er bewust voor gekozen hebben om hun huwelijk noch de afstamming van verzoekster van haar vader ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten juridisch vast te leggen, terwijl dit laatste wel mogelijk is op basis van het religieuze huwelijk conform artikel 156 van de nieuwe Marokkaanse familiewet. Volgens verwerende partij kunnen Marokkaanse vrouwen nu automatisch de Marokkaanse nationaliteit overdragen aan hun kinderen en verwerven kinderen uit een ongeldig gemengd huwelijk omdat het huwelijk in het buitenland *in casu* niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van het familiewetboek, de oorspronkelijke Marokkaanse nationaliteit via hun moeder.

Verzoekende partij betwist dat haar kind de Marokkaanse nationaliteit bezit maar niet dat zij zelf de Marokkaanse nationaliteit bezit, noch dat zij enkel een religieus huwelijk heeft gesloten met haar partner. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat conform artikel 156 van de nieuwe familiewet het mogelijk is de juridische verwantschap tussen verzoekster en haar Palestijnse vader op basis van het bestaande religieus huwelijk te bewijzen, werpt verzoekende partij op dat deze bepaling handelt over de vaststelling van de vaderschapsband buiten een huwelijk en dat aan de voorwaarden die door deze bepaling worden gesteld niet voldaan is en ook niet meer kan voldaan worden. Waar zij stelt dat uit het geciteerde wetsartikel niet kan blijken dat haar kind de Marokkaanse nationaliteit zou hebben, gaat zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing hieruit niet als dusdanig wordt afgeleid dat haar kind deze nationaliteit zou bezitten maar wel dat het volgens de Marokkaanse wetgeving mogelijk is om de juridische verwantschap tussen een kind en haar vader ook in het geval van een religieus huwelijk vast te leggen en dat erop wordt gewezen dat verzoeksters ouders er bewust voor gekozen hebben hier geen gebruik van te maken.

Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt niet aan te geven op basis van welk artikel verzoekster de Marokkaanse nationaliteit zou bezitten, gaat zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Marokkaanse vrouwen als gevolg van de wijzigingen in het wetboek van nationaliteit van 2007 automatisch hun Marokkaanse nationaliteit kunnen overdragen op hun buitenechtelijke kinderen en dat het kind uit een ongeldig gemengd huwelijk, zoals *in casu* de oorspronkelijke Marokkaanse nationaliteit van de moeder verwerft. Uit deze informatie blijkt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing dat na de wijzigingen in het wetboek van nationaliteit via de wet nr. 62-06 en gepubliceerd op 2 april 2007 artikel 6 van dit wetboek bepaalt *“Est*

marocain l'enfant né d'un père marocain ou d'une mère marocaine" zodat Marokkaanse vrouwen de nationaliteit aan hun kinderen kunnen overdragen en dat Marokkaanse vrouwen van wie het huwelijk niet wettelijk geregeld is in Marokko, hun kind moeten inschrijven in het register van de burgerlijke stand als ongehuwde moeders (COI Focus, *Marokko. Verwerving van de Marokkaanse nationaliteit: kind van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader*, 21 mei 2019).

Verder laat verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing ongemoeid waar op goede gronden gemotiveerd wordt dat *"De door jou neergelegde verklaring van jouw moeder ten overstaan van het Marokkaanse consulaat waarin zij verklaart de Marokkaanse nationaliteit niet aan haar kinderen te willen doorgeven, doch wel de Palestijnse nationaliteit van jullie vader, betreft niet meer dan een verklaring. Gezien werd afgezien van registratie van afstamming noch van huwelijk, kan jouw moeder zich niet zondermeer op art. 19, 5°, par 3 van de Marokkaanse nationaliteitswetgeving beroepen. Daarnaast dient in concerto te worden vastgesteld dat uit de door jouw moeder neergelegde verklaring van afstand van de nationaliteit, niet kan worden opgemaakt welk gevolg de Marokkaanse autoriteiten aan deze verklaring hebben gegeven.."* De Raad stelt vast dat deze motieven correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en niet worden betwist door verzoekende partij zodat deze onverkort worden overgenomen door de Raad. De Raad stelt ook vast dat verzoekende partij in het kader van het onderhavige beroep geen document bijbrengt met betrekking tot het gevolg dat door de Marokkaanse autoriteiten aan de voormelde verklaring wordt gegeven.

De Raad treedt het oordeel van verwerende partij bij dat op basis van de verklaringen van verzoekende partij en verzoekers vader en volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, verzoeker *de jure* over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Verzoekende partij brengt geenszins objectieve informatie of concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande bevindingen. Zij slaagt er met haar betoog dat artikel 156 de vaststelling van de vaderschapsband buiten het huwelijk betreft en dat verwerende partij niet verduidelijkt op basis waarvan hij de Marokkaanse nationaliteit bezit, niet in de informatie te ontkrachten die verwerende partij heeft onderzocht en toegevoegd aan het administratief dossier.

Door louter te stellen ervan overtuigd te zijn dat géén van haar kinderen de Marokkaanse nationaliteit bezit maar wel de Palestijnse gaat verzoekende partij voorbij aan de vaststellingen inzake *de jure* Marokkaanse nationaliteit van haar kind en de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat de neergelegde verklaring ten aanzien van de Marokkaanse nationaliteit niet meer dan een verklaring betreft en uit deze verklaring niet kan worden opgemaakt welk gevolg hieraan wordt gegeven door de Marokkaanse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande en gelet op de beschikbare landeninformatie inzake de Marokkaanse nationaliteitswetgeving en op het feit dat er geen stukken of elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker niet *de jure* over de Marokkaanse nationaliteit zou beschikken, kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat haar kind niet de drager is van de Marokkaanse nationaliteit.

5.2. Met betrekking tot de door verzoekende partij geuite vrees dat haar kind het slachtoffer zal worden van eerwraak waarvan ook zij het slachtoffer dreigt te worden, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In verband met de vrees die jouw moeder en vader aanhaalde dat niet allen zij maar ook de kinderen, dus ook jij, het slachtoffer dreigen te worden van eerwraak (CGVS dd.14/07/2022, p. 5; CGVS 18/19709, p. 16), kan er worden verwezen naar de beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die er werd genomen in hoofde van jouw moeder B. B. (CG 18/19709 en OV 8.715.950).

"Dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

U roept in dat u dreigt het slachtoffer te worden van eerwraak door uw familie omdat u zonder hun toestemming Marokko heeft verlaten om een huwelijk aan te gaan in Turkije. U stelt dan ook voorop hun eer dermate te hebben geschonden, dat ze u bij terugkeer naar Marokko om het leven zullen brengen.

Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat u niet overtuigt het slachtoffer van eerwraak te worden vanwege uw familie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het zeer frappant is dat, ofschoon u reeds in 2013 vanuit Marokko naar Turkije vertrok om er te huwen met I. A., u pas in 2017 de eerste berichten heeft ontvangen dat uw familie naar u op zoek zou zijn gegaan. U stelt immers - afgezien van enkele berichten op de avond van uw vertrek -, slechts in 2017 via uw vriendin K. te hebben vernomen dat uw broer zou zijn afgereisd naar Turkije om u te zoeken. Dit is opmerkelijk daar uw familie al veel

eerder kon vermoeden dat u naar Turkije was vertrokken. U had hen immers over uw huwelijksplannen in Turkije geïnformeerd in de hoop dat zij u zouden steunen (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat na uw vertrek uw vriendin K. slechts eenmalig door uw familie zou zijn benaderd. Zij zou hebben aangegeven niets met uw vertrek te maken te hebben, waarop zij haar met rust zouden hebben gelaten (CGVS, p. 15). U vernam van K. ook geen ander nieuws met betrekking tot de inspanningen van uw familie om u op te sporen. Dat uw familie slechts vier jaar na uw vertrek uit Marokko de eerste stappen zou hebben ondernomen u te vinden, maakt uw vooropgestelde vrees slachtoffer te worden van eerwraak weinig overtuigend.

Behalve dat het tot 2017 zou hebben geduurd vooraleer uw familie stappen zou hebben ondernomen om u te gaan zoeken, dient ook uw handelen te worden uitgelicht. Ten eerste stelt zich de vraag waarom u en A. al die tijd, zijnde van augustus 2013 tot en met mei 2017, in Turkije zijn gebleven. Daar u wist dat uw familie zou kunnen vermoeden dat u in Turkije verbleef, roept het feit dat jullie niet eerder het land verlieten om in volledige anonimiteit en in een ander land uw leven voort te zetten, vragen op met betrekking tot de ernst van de door ingeroepen vrees.

Met betrekking tot de dreigementen die u zou hebben ontvangen in Griekenland kunnen de volgende kanttekeningen worden gemaakt. U legt in dit verband afdrucken neer van telefonische bedreigingen die uw partner zou hebben ontvangen. Allereerst kan de authenticiteit van deze dreigementen niet worden achterhaald. U stelt voorop te vermoeden dat deze afkomstig zijn van uw broer, maar dat betreft slechts een vermoeden (CGVS, p. 11). Hoe uw broer aan het telefoonnummer van uw partner zou zijn geraakt, is u evenmin duidelijk. U vermoedt dat uw broer dit via de Facebookaccount van uw partner heeft achterhaald. U had immers in 2013 aan uw broer voorgesteld om met uw destijds toekomstige partner, via Facebook te spreken. Dat uw broer pas na 5 jaar via Facebook dan het telefoonnummer van uw broer zou hebben kunnen achterhalen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Hoe het ook zij, er dient te worden geconstateerd dat u geen klacht heeft ingediend bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de dreigementen. U stelt in dit verband dat deze klachten toch niet serieus zouden worden genomen (CGVS, p. 15). Dat u hier zondermeer van uit bent gegaan terwijl u tevens vreesde dat uw broer reeds met de vluchtelingenstroom tot in Griekenland zou zijn geraakt om u iets aan te doen, ondermijnt eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees vanwege uw familie.

Ook dient te worden vermeld dat gezien u vermoedt dat uw broer via de Facebookpagina van uw partner aan zijn telefoonnummer zou zijn geraakt, het hoogst opmerkelijk is dat uw partner betreffende Facebookaccount dan nog gebruikt(e).

Uw partner beweerde een nieuwe Facebookaccount te hebben aangemaakt na zijn vertrek uit de Gazastrook, waardoor kan worden aangenomen dat op basis van de huidige account uw broer de telefoongegevens zou hebben bekomen. Deze vaststelling is des te relevant daar op betreffende account met naam en toenaam staat vermeld waar uw partner thans verblijft, zijnde te Borsbeek. U dan ook gevraagd waarom uw partner in dit verband niet meer voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd en bepaalde gegevens niet openbaar maakte op zijn Facebook, repliceert u enkel dat hij zou hebben aangegeven in Antwerpen te wonen (CGVS, p. 15). Gezien u de Facebookaccount van uw man kent, u 'liked' immers berichten van hem en visa versa, kan worden verondersteld dat u op de hoogte was van het feit dat uw woonplaats publiek stond vermeld. Dat u noch uw echtgenote niet meer voorzichtigheid aan de dag hebben gelegd, gezien de door u opgeworpen mogelijkheid dat uw broer vanuit Turkije naar Europa zou zijn afgereisd om jullie op te sporen, ondermijnt op ernstige wijze de door vooropgestelde vrees slachtoffer te worden van eerwraak.

Verder dient te worden aangestipt dat naast de dreigementen, waarvan u slechts vermoed dat deze van uw broer afkomstig zouden zijn, inmiddels dateren van 4 jaar geleden. U kan geen andere of meer recente elementen aanhalen die er op wijzen dat uw familie u zou willen ombrengen teneinde de eer van de familie te zuiveren. U kan dan ook niet overtuigen dat u het slachtoffer dreigt te worden van eerwraak.

In het verlengde van bovenstaande redenering dient voorts te worden opgemerkt dat uw vooropgestelde vrees om in Marokko niet over een familiaal netwerk te beschikken, niet kan worden weerhouden (CGVS, p. 15). Nu uw vrees ten aanzien van Marokko niet werd weerhouden kan bezwaarlijk worden ingezien waarom u uw huwelijk alsook uw kinderen niet zou laten inschrijven in de Marokkaanse burgerlijke stand. U haalt dan ook geen valide elementen aan waaruit zou blijken dat u uw familieleven niet verder in Marokko zou kunnen uitbouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in dit verband bewust geen stappen heeft ondernomen.

U beroept zich op de problemen met uw familie die evenwel niet als geloofwaardig kunnen worden weerhouden. U zou daarnaast ook geen enkele link met Marokko willen hebben daar het land u nooit heeft verdedigd of geholpen, zo stelt u (CGVS, p. 11). De verklaringen van uw echtgenoot dat hij als Gazaan nooit Marokko zou mogen inreizen - want dat stond op een facebookpagina "Palestijnen in België" vermeld - kan evenmin als valide verklaring worden weerhouden voor de niet-registratie van jullie huwelijk in Marokko. Waar u zou inroepen problemen te ervaren in Marokko daar u in geval van een terugkeer naar Marokko als een 'alleenstaande moeder' zal worden beschouwd, dient dan ook te worden opgemerkt

dat het hier een situatie betreft die het gevolg is van een bewust nalaten stappen te ondernemen uw huwelijk te laten erkennen door de Marokkaanse autoriteiten zonder hiervoor een gegronde reden aan te halen.

Tenslotte haalt u aan dat u uw kinderen een betere toekomst wilt geven. Een toekomst die ze toelaat om te studeren en te werken in een maatschappij die voor hen open staat. Deze argumenten hebben geen betrekking op uw eigen vrees voor vervolging. Hoe dan ook kan dit aspect geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming, nu dit evenmin verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie noch kan gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). In dit verband dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw zontje I. H. (CG 18/19104C en OV 8.715.950), uw dochter I. M. (CG 18/19104 en OV 8.715.950), én de tweeling I. L. (CG 18/90025/ B en OV 8.715.934) en I. R. (CGVS 18/190025A - OV 8.715.934) eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS.

Rekening met het geheel van bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat deze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie. De kopie van de eerste pagina van uw Marokkaans paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen uw identiteit, gezinssamenstelling en uw verblijf in Turkije. Geen van deze elementen worden door het CGVS betwist. De attesten van UNHCR bevestigen louter uw intentie om een verzoek om internationale bescherming in Turkije aan te vragen. U stelt voorts dat Turkije dat verantwoordelijk was voor uw verzoek, uw dossier zou hebben afgesloten (CGVS, p. 7). Voor wat betreft de verklaring aangaande het behoud van de nationaliteit van de vader aangaande uw kinderen, dient te worden opgemerkt dat dit aspect geen uitstaans heeft met uw individuele vrees. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit betreffend document niet kan worden opgemaakt welk gevolg de Marokkaanse autoriteiten aan deze verklaring hebben gegeven. U gevraagd, via een verzoek om inlichtingen dd. 1/4/2022, om een bewijs voor te leggen waarin de Marokkaanse autoriteiten de afstand van de Marokkaanse nationaliteit van uw kinderen zouden bevestigen, laat uw advocaat per schrijven dd. 22/04/2022 weten dat een dergelijk bewijs niet kan worden voorgelegd. Voorts wordt in de e-mail bevestigd dat de kinderen recht hebben op de Marokkaanse nationaliteit.

In verband met de afgedrukte telefonische bedreigingen dient andermaal te worden vermeld dat de authenticiteit van betreffende berichten niet kan worden geverifieerd. Evenmin kan worden achterhaald vanaf welke telefoon deze werden verstuurd en betreft het slechts een vermoeden dat deze berichten afkomstig zouden zijn van uw broer. Op basis van betreffende bedreigingen kan dan ook niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming."

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen ernstig verweer wordt gevoerd tegen deze pertinente motieven. Door louter te stellen dat verzoekende partij niet naar Marokko kan terugkeren en het door haar uiteengezette feitenrelaas te herhalen op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat verzoeksters moeder niet kan overtuigen dat zij het slachtoffer dreigt te worden van eerwraak vanwege haar familie, maakt zij geenszins een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker aannemelijk. De Raad wijst er op dat deze problemen reeds door de commissaris-generaal in de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoeksters moeder werden beoordeeld en dat uit niets kan blijken dat hiertegen een beroep werd ingediend, zodat deze beslissing definitief is en de erin beoordeelde elementen als vaststaand moeten worden beschouwd. In zoverre verzoeksters moeder zich in het verzoekschrift beroept op haar eigen vrees voor eerwraak vanwege haar familie, onder verwijzing naar algemene landeninformatie die zij citeert om haar stelling te staven dat "verzoekster zelf" het hard zal te verduren krijgen en daarmee de in haar hoofde genomen weigeringsbeslissing door de commissaris-generaal lijkt aan te vechten, wijst de Raad er op dat deze laatste beslissing als dusdanig niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep en zij de onderhavige procedure niet kan aanwenden om de in haar hoofde genomen beslissing alsnog aan te vechten.

Ook de loutere stelling dat kinderen zoals verzoekster in Marokko worden gediscrimineerd, daarbij algemeen verwijzend naar algemene landeninformatie, waarvan verzoekende partij in het verzoekschrift niet aangeeft van wanneer deze dateert en waarvan de geciteerde passage verwijst naar een hervorming in 2004 van de wetgeving in Marokko, kan geenszins volstaan om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van eerwraak in Marokko aan te tonen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing op goede gronden verwijst naar de in hoofde van verzoeksters moeder genomen weigeringsbeslissing om te besluiten dat zij niet kan overtuigen

dat zij slachtoffer dreigt te worden van eerwraak vanwege haar familie. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waarom haar kind wel het slachtoffer zou worden vanwege haar familie. Waar in de bestreden beslissing nog op goede gronden wordt gesteld dat de verwijzing naar de socio-economische situatie in Marokko, alsook het feit dat verzoekster en haar broers en zussen geen band zouden hebben met Marokko, geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie noch kan gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), stelt de Raad vast dat deze motieven, die pertinent en correct zijn, volledig ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift zodat zij onverkort overeind blijven.

Ook met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten, wijst de Raad op de pertinente motieven hieromtrent in de bestreden beslissing die als volgt luiden: *“De door jouw neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander licht te doen schijnen op bovenstaande appreciatie. Jouw originele Belgische geboorteakte, de originele Turkse religieuze huwelijksakte van jouw ouders bevestigen je identiteit en je afstamming. In verband met de verklaring van jouw moeder ten overstaan van het Marokkaanse consulaat, aangaande de afstand van de Marokkaanse nationaliteit ten voordele van de Palestijnse nationaliteit van uw vader kan worden verwezen naar motivering in supra. Wat betreft het origineel attest van de Palestijnse missie van bij de EU, België en Luxemburg waarin jouw Palestijnse nationaliteit wordt bevestigd, dient te worden opgemerkt dat het CGVS jouw Palestijnse herkomst niet betwist doch dat zoals blijkt in supra je daarnaast de jure ook over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.”* Ook deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier worden volledig ongemoeid gelaten in het verzoekschrift, en worden bijgevolg overgenomen door de Raad.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partij toont evenwel geenszins aan, noch beschikt de Raad over informatie waaruit zou blijken dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de omstandigheid dat verzoeksters vader werd erkend als vluchteling, niet tot een ander besluit kan leiden.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters vader niet automatisch volgt dat verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoekster op basis van haar persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoekster een gegronde vrees heeft dat zij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster *de jure* over de Marokkaanse nationaliteit beschikt en dat ook niet kan blijken dat zij omwille van haar familieband met haar vader in Marokko een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET